

Kavárna Sladký ráj - Gott, Karel

Já znám, já dámu bílou v Praze znám,
je týdně jednou v kruhu dam.
Snad stejně silnou sladkost dnů
má pouze dítě z bonbónů.
Já ji znám, dobře znám.

Je svá, je kouzelná s tou parukou,
má kouzlo stáří na rukou.
A s žárem téměř holčičím
ti lásky zašlé vylíčí.
Já tak znám, její ráj.

Ten ráj se táhne až bůhví kam
a nejspíš je právě tam,
kde se smí i snít.
V kavárně Sladký ráj
má prý tím nejsladším být.

Je čas a dámy se již chystají
zpět z ráje domů tramvají.
A pít než usnou slabý čaj
a bdít a dožít příští ráj,
ten svůj ráj, milý ráj.

Ten ráj se táhne až bůhví kam
a nejspíš je právě tam,
kde se smí i snít.
V kavárně Sladký ráj
má prý tím nejsladším být.